

Notícia de la **Llibertat**

BUTLLETÍ DELS LIBERALS CATALANS PER UNA SOCIETAT OBERTA

Documents: Manifest fundador de Llibergència

Revista de Premsa i Internet: A l'entorn de Piketty i la desigualtat:

- Abstracts articles "Thomas Piketty reviu Marx per al segle XXI" de P. Shuchman
- "On és el problema de la desigualtat" de K. Rogoff
- Article "Els tres erros clau de Thomas Piketty", de Juan Ramón Rallo

Articles:

- Editorial; La llibertat a la Catalunya del futur. M. Guerrero
- Per un nou model de Benestar. R. Gómez
- És liberal la societat Catalana? D. Sempere

Llibres: "Idees", de P. Watson i "Las Tribus liberales", M. Blanco

Editorial; La Llibertat en la Catalunya del (present) Futur

Marc Guerrero

La llibertat és la capacitat d'escollir. El que permet a la persona, o als pobles, decidir si volen fer quelcom o no, els fa lliures, però també responsables dels seus actes. Els liberals no defugim de cap responsabilitat.

Som lliures i volem decidir el nostre futur. La nostra ideologia sorgeix contra les injustícies socials provocades per l'absolutisme i els governs dèspotes. Creïem en les persones i volem que puguin desenvolupar tot el seu potencial.

En els darrers anys el perímetre democràtic al món s'està reduïnt. La llibertat, i d'altres principis fonamentals del nostre pensament, són més necessaris que mai. Lluny de vells partits i de nous populismes, el segle XXI és, clarament, el segle del liberalisme. I dic del liberalisme, és a dir la defensa i promoció de les llibertats civils, econòmiques, culturals, la diversitat, l'obertura, la tolerància, etc...i no del neocapitalisme radical.

No ens hem de deixar enganyar per falses etiquetes des de la dreta o des de l'esquerra. Nosaltres creïem en el lliure mercat, en el potencial de les empreses i del sector industrial, i amb la mateixa contundència creïem en la igualtat d'oportunitats i en la necessitat d'assolir una societat del benestar. Cal menys Estat i més societat. Cal progrés per a garantir que qualsevol persona pugui ser feliç i assolir els seus objectius vitals. En els propers temps, ens caldrà fer molta pedagogia i ser molt clars en els nostres posi-

cionaments polítics. És per aquest motiu que només puc felicitar als artífexs d'aquest nou butlletí. Un instrument molt útil per a difondre la veritable cara de la llibertat. Estic convençut que en la nova Catalunya que s'albira la força política que defensava els valors que he anomenat anteriorment tindrà un protagonisme destacat.

Marc Guerrero
twitter: @marc_guerrero

"Notícia de la Llibertat". Número 1. 1er trimestre de 2015. Llibergència.

Consell de redacció: Remei Gómez, Carles Anguela, Artur Nadal i David Sempere.

Aquest butlletí vol ser un espai de reflexió, debat i difusió d'idees del món liberal. Des del liberalisme clàssic a les diverses corrents del liberalisme, plantejem un espai de trobada -i alhora de combat- per treballar per la societat oberta.

Cada un dels autors és responsable de les seves opinions.

Si voleu enviar-nos cartes o articles, ho podeu fer a l'adreça electrònica llibergencia@llibergencia.cat
Esperem la vostra col·laboració. Es permet la reproducció citant la font.

Breus Llibergents

per Carles Anguela

Els liberals europeus van deixar sols UPyD i Ciutadans al Parlament Europeu.

Fins i tot el seu líder, el belga Guy Verhofstadt, la seva número dos, l'holandesa Sophie Int Velt, o el vicepresident del Parlament Europeu, l'alemany Alexander Lambsorff, es van alçar dels seus escons per impedir que Pagazaurtundúa fes una esmena oral trencant el consens (n'hi havia prou amb el rebuig de 40 parlamentaris per aconseguir-ho, segons el reglament).

L'intent d'UPyD ha generat malestar entre els seus socis liberals europeus, que interpreten que Pagazaurtundúa, la diputada d'UPyD, volia aprofitar el debat sobre el procés de pau a Irlanda del Nord per barrejar-hi les seves reclamacions sobre política espanyola i el conflicte basc.

Aquest no és el primer cop que el partit de Rosa Díez aixeca polseguera a Brussel·les: fa un mes, la CDU alemanya li va exigir que es disculpés per haver comparat el procés sobiranista a Catalunya amb el nazisme.

“Qualsevol polític alemany hauria de dimetir immediatament si fes servir aquest llenguatge”, li va retreure el partit de Merkel a la també eurodiputada Beatriz Becerra. La resolució assegura que hi ha una ‘necessitat urgent per fomentar la reconciliació i millorar les relacions entre les comunitats catòlica i protestant a Irlanda del Nord. El Parlament Europeu reitera la

necessitat de diàleg i es mostra obert a permetre la compareixença a la cambra del primer ministre

del Nord d'Irlanda, l'unionista Peter Robinson, i el seu viceprimer ministre, Martin McGuinness, del Sinn Féin, quan s'hagin finalitzat les negociacions.

El partit liberal Europeu en contra de la querella pel 9N i en suport al president Mas

Els partits de l'Aliança dels Liberals i Demòcrates europeus (ALDE Party) van aprovar el 21 de novembre -per unanimitat- una resolució d'urgència en què "lamentaven" la querella que la Fiscalia va presentar pel 9-N. La resolució es va aprovar en el marc del

congrés que els liberals van celebrar a Lisboa, on van assistir 500 delegats de més de 61 partits d'arreu d'Europa. Aquesta és la primera reacció internacional davant les actuacions del ministeri públic. La resolució fa referència al 9-N i dona suport a la proposta política del president Mas. El vicepresident de l'ALDE Marc Guerrero ha destacat que Europa cada vegada "veu més clar" que la millor opció és "un estat independent".

Continua el Seminari de Llibergència “Els Fonaments de la Llibertat”

El seminari, adreçat a una trentena de joves, està sent impartit aquest curs 2014-2015 i coordinat per l'Antoni Fernández Teixidó, diputat de CDC.

Els Continguts segueixen els temes la obra central de F.A.Hayek que dona nom al seminari: Perquè no sóc un

conservador, el valor de la llibertat, llibertat i Llei, l'ocàs del socialisme i l'aparició de l'Estat-providència, el tre-

ball i els sindicats obrers, la redistribució de la riquesa, la política tributària i la instrucció pública i la investigació.

Dinar-Liberal amb el Coordinador general de CDC, Josep Rull

Dimecres 23 d'octubre al migdia va tenir lloc en un cèntric HOTEL de l'Eixample Barceloní, un Dinar-Liberal or-

ganitzat per Llibergència amb el Coordinador General de CDC, Josep Rull. Al dinar han assistit els membres del Secretariat Llibergent i ha comptat amb la presència d'en Marc Guerrero, d'Antoni F. Teixidó i d'en David Madi entre d'altres membres destacats de l'òrgan directiu dels liberals de Convergència Democràtica de Catalunya.

En Josep Rull ha repassat el moment polític de gran transcendència en que viu el país, i l'estat de situació de CDC. Rull ha presentat el seu projecte de re fundar CDC, vinculat a recuperar el millor dels valors liberals per l'actiu ideològic del partit.

Posteriorment hi ha hagut un col·loqui en el que han intervingut nombrosos assistents. Obrint el foc en David Madi, s'ha posat de manifest la necessitat, en la Catalunya post-consulta, d'una força política potent que tingui els valors liberals en el centre del seu cor ideològic.

Intervenció de Toni Florido, membre del Comitè Rector de Llibergència al Consell Nacional de CDC

Reproduïm resumida la intervenció que va fer el nostre company Toni Florido -Conseller Nacional pel Vallès Occidental- al Consell Nacional de Convergència que es va celebrar el 17 de Gener a Bellaterra:

<<"Vull agrair, en nom de tots els consellers nacionals i del partit, la responsabilitat i generositat demostrada

novament pel President per arribar a un acord de consens i protegir així l'actual procés polític.

Un cop clarificada la data electoral, ara cal treballar intensament per sumar suports al procés per a la independència, alhora que construïm les estructures d'estat">>..

<<" És en aquest sentit que hem d'aprofitar aquesta oportunitat per crear els elements d'un estat veritablement nou, del segle XXI, liberal, basat

en els valors de la innovació, l'eficiència i l'emprenedoria, ...amb poca burocràcia i menys intervencionisme... en definitiva, un referent pels països del nostre entorn.

No hem de fer només un nou Estat, sinó que hem de fer un Estat Nou.

Aprofitem 'ho!'">>"

FES QUE "Notícia de la Llibertat" ARRIBI A UN AMIC/CONEGUT!!

1. Entra a www.llibergencia.cat i omple en 30 segons les quatre dades que et demanem (mail, nom, adreça...) i te l'enviarem.

2. O bé envia'ns aquest formulari a l'adreça de mail llibergencia@llibergencia.cat

Nom: _____

1er Cognom: _____

2n Cognom: _____

Adreça-Carrer: _____

_____ Núm _____

Població _____

Codi Postal _____

Comarca _____

Mail _____

Telèfon _____

Les vostres dades personals s'incorporaran a un fitxer automatitzat amb la finalitat de ser utilitzades per Llibergència per a la difusió del seu butlletí i per rebre informació d'activitats. En compliment de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, podreu exercir-ne el dret d'accés, modificació, cancel·lació i protecció de dades de caràcter personal per correu electrònic a llibergencia@llibergencia.cat

Marqueu la casella corresponent:

SÍ autoritzo la utilització de les meves dades per a la difusió del butlletí i rebre informació d'activitats de Llibergència.

NO autoritzo la utilització de les meves dades per a la difusió del butlletí i rebre informació d'activitats de Llibergència.

Signatura, _____

Documents

Manifest Fundador de Llibergència-2010

Construïm la Catalunya de les llibertats

Des de la seva fundació el 1974 Convergència Democràtica de Catalunya s'ha erigit com un projecte polític nacionalista català, democràtic i plural, que té com a eix del seu ideari polític (discurs i actuació) el desenvolupament integral i el benestar de les persones i que pretén assolir una societat justa, solidària, lliure i independent

Aquesta pluralitat de què s'han nodrit els fonaments ideològics de Convergència ha esdevingut inequívocament el seu actiu organitzatiu més important, un actiu que

considerem que cal preservar i enfortir.

En aquest context, el liberalisme ha format part de les idees fundadores de Convergència, més enllà que situem la incorporació el 1978 d'Esquerra Democràtica de Catalunya en el si del nostre partit com un pas importantíssim per dotar Convergència d'un discurs i una orientació liberals; discurs en el qual va contribuir d'una forma molt significativa el primer president de Convergència i fundador de l'ex-

tinta Esquerra Democràtica de Catalunya, Ramon Trias Fargas, que a través de la seva vinculació directa amb la Internacional Liberal es va erigir com el polític liberal catalanista més transcendent del segle XX.

A finals del 2007 el secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya, Artur Mas, il·lustrava els principis fonamentals de la Casa Gran del Catalanisme amb voluntat d'aglutinar més gent de diferents sensibilitats al voltant d'un projecte obert com CDC. Uns mesos abans, un grup de militants de Convergència que ens sentíem vinculats al pensament liberal vàrem decidir constituir l'embrió del grup que avui presentem. Es tractava principalment d'un grup de tarannà heterodox i conformat per persones militants a Convergència que cercàvem un complement més ideològic a la vida quotidiana del partit. A aquest incipient grup de liberals a Convergència s'hi varen començar a adherir altres persones militants o no militants del partit fins a constituir amb una certa significació el grup que avui presentem: Llibergència.

Llibergència es constitueix com el punt de trobada liberal de la Casa Gran del Catalanisme de Convergència Democràtica de Catalunya, sense vocació orgànica a Conver-

gència però amb la voluntat d'influir en el si d'aquest partit per tal que els seus plantejaments polítics s'incardinin encara més cap a les posicions liberals expressades en aquest Manifest fundacional. En aquest context, advoquem per la necessitat imperiosa d'incrementar el debat ideològic en el si de Convergència.

Així mateix, des de Llibergència hem decidit col·laborar amb la Fundació Catalunya Oberta – d'orientació catalanista i liberal- amb la voluntat d'enfortir el movi-

“Existeix la necessitat imperiosa d'incrementar el debat ideològic en el si de Convergència”

ment liberal a Catalunya, i expressem la voluntat de col·laborar a través de Convergència i de la Fundació Llibertat i Democràcia - grup català de la Internacional Liberal- en les organitzacions referent en el marc europeu i internacional del liberalisme polític: el Partit Europeu Liberal Demòcrata (ELDR) i la Internacional Liberal (LI).

En un moment en què patim una forta crisi econòmica a nivell internacional sense precedents en els

darrers seixanta anys, des de Llibergència reivindiquem el pensament liberal com la millor garantia per tal de continuar construint una societat capaç de continuar creixent i generant prosperitat arreu.

Els Llibergents albirem el moment actual amb preocupació a causa de l'estat de la societat en què vivim, excessivament acomodada, protegida, poc disposada a l'assumpció de riscos i responsabilitats, poc dinàmica i emprenedora, massa estàtica i escleròtica.

Hem sucumbit a la societat de l'exigència dels drets però no de l'assumpció d'obligacions, de la delegació de responsabilitats però no de l'acceptació de riscos. Hi ha molts factors que han contribuït a aquesta tendència, però possiblement per sobre de tot, s'ha instal·lat en la nostra societat un caràcter passiu en l'exercici de la ciutadania fruit de l'excessiva protecció, el benestar malentès, els drets mal adquirits, la sobredimensió de l'espai públic... Opcions que ens han portat a una situació d'apatia social que es manifesta en un augment de la desafecció política i de l'animadversió cap al fenomen de la globalització que tan beneficis és per al desenvolupament econòmic de Catalunya. I això afecta de ple no únicament la vida econòmica i social del país, sinó també la consciència nacional i l'autoestima dels catalans.

A Llibergència considerem que Catalunya necessita un tomb en el discurs que s'ha volgut imposar irresponsablement en matèria de política social i econòmica. Cal crear mecanismes més flexibles a

l'hora d'aplicar polítiques públiques i oferir les prestacions socials. No es tracta d'oferir més i més serveis universals prestats per més i més funcionaris.

Nosaltres creiem més en una "Societat del Benestar" que garanteixi la igualtat d'oportunitats per a tothom, sigui quin sigui el seu punt de partida, que en un pretès "Estat del Benestar". Es tracta que l'administració garanteixi uns mínims a tothom però que, alhora, estimuli la responsabilitat de cada ciutadà per resoldre els seus propis problemes, seguint la vella màxima: "ajuda't i t'ajudaran". També cal que prengui una nova embranzida la iniciativa familiar, social i privada que pot oferir un servei millor i més econòmic que la mateixa administració en terrenys com l'ensenyament, la sanitat, l'assistència a la gent gran o, fins i tot, les pensions. Catalunya no es pot permetre el luxe de patir un empatx d'intervencionisme que ens està conduint al col·lapse econòmic i a l'apatia social, a la vegada que situa la consciència de la ciutadania lluny del dinamisme de les societats asiàtiques i nord-americanes.

Cal sacsejar i revolucionar la consciència de la gent. Les polítiques socials, perquè siguin eficaces, han de ser compatibles amb la creació de riquesa i la recompensa de l'esforç. Per tal de crear riquesa en un món globalitzat i altament competitiu és necessari invertir en educació de qualitat,

recerca i innovació, i cal premiar les conductes emprenedores i que assumeixen riscos.

Així mateix, es fa absolutament necessari un discurs polític més atrevit i menys políticament correcte, que defugui les postures dogmàtiques i uniformitzadores que ha volgut imposar l'esquerra dogmàtica. Cal un nou llenguatge polític que sigui més entenedor, clar i atrevit. Aquestes són les posicions transformadores, progressistes i modernes en el segle XXI.

L'esquerra és incapaç de respondre als reptes que la globalització ens proposa a nivell local, tot i que alguns –com els laboristes britànics o els socialistes nòrdics– ja

estiguin esmenant parcialment els seus dèficits; al sud d'Europa, però, els socialistes encara estan instal·lats en la vella dialèctica reduccionista esquerra-dreta.

D'altra banda, els conservadors estan obsessionats amb el debat de la seguretat i no dubten ni un

que és on la seva tradició s'ha arrelat de forma més inherent i remarcable; personalitats que deambulen en multitud i pluralitat de cultures, com ara Adam Smith, David Hume, Voltaire, Immanuel Kant, Karl Popper, Isaiah Berlin, Jaume Bofill i Mates, Alexis de Tocqueville, Ludwig von Mises,

la globalització, del lliure comerç i la cooperació global

- L'europeisme
- La pluralitat social
- La subsidiarietat del poder públic, la primacia dels ciutadans.

Avui a Catalunya la manera de superar el vell debat entre l'eix de la dreta i l'esquerra, entre el conser-

moment a immiscuir-se en la vida privada dels ciutadans tot imposant-los una moral col·lectiva i retallant els drets civils si els fins ho justifiquen.

Llibergència s'identifica amb el liberalisme de tall clàssic que reivindica la vigència de les seves polítiques enfront del socialisme i també del conservadorisme. El liberalisme clàssic entès com la concepció d'un ordre polític, social i econòmic que ha contribuït incommensurablement a la llibertat i al benestar humans, al desenvolupament autònom de la persona i que la situa com a subjecte principal i últim d'una comunitat més extensa a la qual s'adhereix per afirmació voluntària.

La visió liberal de Llibergència emana d'una pluralitat d'autors i intel·lectuals del món occidental,

Ramon Trias Fargas, Valentí Almirall, i tants altres que han situat en la seva concepció filosòfica tres temàtiques preferents: la llibertat, la igualtat de dret i el pluralisme.

És en aquest marc teòric que els Llibergents manifestem els següents principis i valors com a fonaments de la nostra base ideològica:

- La supremacia de les llibertats individuals i el respecte als drets humans
- La democràcia
- L'imperi de la llei
- La igualtat d'oportunitats i davant de la llei
- L'exercici del dret a decidir, inclòs el dret a l'autodeterminació
- L'economia de lliure mercat
- El bon govern
- L'aconfessionalitat de l'Estat
- La sostenibilitat
- La prosperitat dels éssers humans a través de la integració en

vadorisme i el socialisme; la manera d'exercir i presentar-se modernament als ulls de la ciutadania, d'advocar i practicar el catalanisme amb normalitat, i per tant, de situar el ciutadà, la seva llibertat i dignitat en el centre de la vida pública és fer-ho des d'un espai liberal.

Un espai que assumeixi com a propis els valors i els principis rectors que tot just avançàvem, que afronti els reptes en la vida social i econòmica del país. En definitiva, un espai que ens permeti exercir la centralitat política en el nostre país.

Per una Catalunya de progrés i llibertats, fem una crida als ciutadans que comparteixen aquest nostre ideari polític a unir-se a Llibergència!

Barcelona, Gener de 2010.

És liberal la societat catalana?

David Sempere

La societat catalana té ànima liberal? És a dir, podem afirmar que els catalans en la seva majoria compartim el *mainstream* del que podem considerar el gruix dels valors que provenen del liberalisme clàssic?

Mirarem d'aduir en uns pocs apunts els arguments que ens permeten sostenir que Sí.

Comencem, però, per definir què entenem per liberalisme. Per no caure en errors ni en malentesos utilitzarem la forma resumida de la definició emprada pel professor Italià Raimondo Cubeddu, que les ha sabut sintetitzar (les negretes són nostres);

<<“... Considerar la llibertat humana com la conseqüència de que els homes són diferents. Cada home ha de millorar com vulgui. La única limitació és no afectar als drets i les possibilitats d'opció dels altres individus”. **Llibertats esfera Individual.**

-Cada individu ha de poder intercanviar lliurement amb els altres (temps, bens serveis, informació...). **Llibertat de Mercat.**

-Ha d'existir un ordre, basat en una específica teoria de les relacions humanes, que prevegi les conseqüències dels homes per obtenir aquests fins. És important la tradició, el “common law” i tot allò que amb el temps ha configurat el nostre marc (dret, llenguatge, mercat, diner,...) per possibilitar les expectatives individuals dels homes. **Respecte als drets de l'esfera personal (vida, seguretat, propietat, dret...)**

-L'estat és el mal necessari. Per això cal sempre la divisió dels tres poders i la vigilància del mateix per part de la societat civil (cal reduir i limitar el poder). **Limitació i control del poder, llibertat d'expressió i d'elecció**

-La millor forma de govern pels liberals és aque-

lla que conciliï la llibertat individual amb l'ordre que la fa possible.” .>>

Les bases del que conforma el sistema de valors dels catalans, s'incardina en el sistema de valors

de la cultura occidental. I en ell, en l'eix de la mediterrània. En el seus elements més nuclears, i llegint al filòsof, Ferrater Mora, que estudià el caràcter del que significava ser català, ens plantejava al 1944 en el seu assaig “Les formes de la vida catalana i altres assaigs”, quatre qualitats ideals –o tipus- les quals els catalans tendíem a representar en excés en la nostra forma de vida. És a dir, el que ve a caracteritzar-nos singularment vers a altres grups humans.

Paga la pena recordar aquests trets. Perquè ens dóna bones pistes sobre les quals descansa el nostre sistema de valors. Aquestes quatre característiques les definia en : 1.- Consciència històrica de continuïtat, 2.- Seny, 3.- Mesura i 4.- Ironia. Veiem que aquestes qualitats, tenen no pocs trets eminentment liberals:

1.- Consciència històrica de continuïtat. Continuïtat, en un sentit europeu. Com el que fem al completar una frase, un s'inspira en el passat però li afegeix present i futur; continua. Més continuïtat que revolució.

2.- Seny. Un equilibri entre la ciència i l'expe-

riència. Seny desassenyat, com a “Quixotisme” (“folia per la maduresa de l’esperit”!)

3.- Mesura. L’orientació del català a la concreció, fugint de la dispersió. Així l’individu defineix l’àmbit dels marges de la seva vivència. A continuació, mira enllà per fer-se amb l’objectivat. La sardana com a metàfora.

4.- Ironia. Ens serveix per veure la contradicció, l’altra veritat de les coses o per afirmar amb “matisos”. És un recurs revelador, en el sentit que ajuda a sobreviure “al naufragi de la vida sense perdre’n en cap moment la consciència”.

Des d’aquell assaig a avui han passat ja 50 anys. Les transformacions de la societat catalana han estat de tot ordre. I el seu impacte en el sistema de valors dels catalans, també. Quins són els valors dels catalans d’avui? “Àngel Castiñeira, investigador social en valors, en el seu treball de l’any 2003, “*Ens fan o en fem. La transmissió dels Valors Avui*” ens descriu els valors dominants dels catalans:

Àmbit tecnoeconòmic. Valors dominants: Competitivitat / Treball productiu / Benestar material / Creixement indefinit / Seguretat / Benestar i Confort material.

Àmbit sociopolític. Valors Dominants : Igualtat de tracte i Oportunitats / Democràcia representativa / Neutralisme internacional / Lluita contra la pobresa / Solidaritat intrageneracional / Drets individuals i socials / Cultura de de la política de drets / Servei públic / Localisme versus Globalisme.

Àmbit Cultural. Valors dominants: Racionalitat / Individualitat-realització i èxit personal / Assimilació cultura / Religió com a creença.

L’autor assenyalava una sèrie de valors emergents, és a dir, valors compartits per minories o col·lectius no majoritaris, però que començaven a sonar amb força i que duien camí de poder situar-se en primera línia. Valors com la cooperació, el consum responsable, el creixement sostenible, el benestar, la mobilitat i la democràcia representativa. També la lluita contra la exclusió i els drets col·lectius, la cultura de drets

i deures cívics, la eficiència i transparència en la gestió, la globalització, la sensibilitat, l’equilibri entre individu-comunitat, la interculturalitat, la integració i el patriotisme cosmopolita. És difícil assenyalar quins d’aquests elements emergents estan en curs de ser interioritzats en el sistema de valors dels catalans, però és evident que força d’aquests ítems estan en l’aparador públic amb més força que mai.

La *European Social Survey* de 2008-2009 ens permet comparar dades dels catalans respecte a la resta dels països Europeus. En primer lloc cal destacar que malgrat la profunda crisi econòmica (els enquestats atorguen una nota de 3,36 de mitjana a la salut econòmica d’Espanya a les dates de l’enquesta), un 76% dels catalans afirmen sentir-se feliços, el que els situa en la banda mitjana-alta dels països de la unió. Aquest és un element central per a la família liberal; doncs l’objectiu primer de tot liberal és facilitar el marc per a la lliure realització de la vida de cadascú.

Respecte a les llibertats en el que podem anomenar **esfera individual**, l’acceptació dels comportaments d’opcions personals és molt alta. Així per exemple un 71% dels catalans manifesta sentir-se “*Molt d’acord i/o d’Acord*” que els “*Gais i lesbianes han de tenir llibertat per viure com vulguin*”. I per exemple, en els joves catalans, el 81% (dels de 15 a 34 anys) pensa que els homosexuals haurien de tenir els mateixos drets per adoptar.

Pel que fa a la **llibertat de mercat** un 59% dels catalans estan “*D’acord i/o Molt d’Acord*” amb l’afirmació que “*És acceptable la diferència d’ingressos doncs així es premien les diferents habilitats i esforços de cadascú*”, percentatge que supera en 7 punts al mateix grup a Espanya.

Aquesta inclinació pel mercat, és matisada per una certa tendència a un paper més gran de l’estat i de l’increment dels impostos: L’afirmació “*Estic a favor que s’augmentin els impostos perquè hi hagin majors prestacions socials*” obté una

aprovació mitjana del 5,37 en una escala del 0 al 10. A aquestes dues visions, cal afegir, que un 41% dels catalans percep que “*En els propers 10 anys no es podrà pagar el sistema de pensions*”, percentatge 10 punts més alt que a Espanya.

Un 75% del Catalans està “D’acord i/o Molt d’Acord” en que “*El govern hauria de prendre mesures per reduir les diferències en els nivells d’ingressos*”, com així ho creuen el 78% dels espanyols i la majoria dels ciutadans dels altres estats d’Europa, on a tots els països els ciutadans que pensen d’aquesta manera superen el 60% de la població (excepte Suècia –per poc-, Regne Unit, Holanda i Dinamarca).

En els joves, un 65,6% creu que Catalunya té dret a la independència i un 46,5% creu que l’estat hauria d’intervenir menys en l’economia.

Respecte a l’esfera del que podríem conceptualitzar com a **drets de l’esfera personal**, els catalans presenten alguna singularitat. Una d’elles –en especial efervescència a la darrera dècada– és la corresponent a l’exercici del dret a l’auto-determinació. En quant al sistema polític, manifesten una desconfiança, no tant vers la democràcia (5,32 de mitja d’aprovació), el sistema sanitari o el sistema d’ensenyament (que també aproven), sinó que presenten una remarkable desconfiança en els actors d’aquesta arquitectura.

En una escala de valoració de 0 a 10 suspenen el sistema Judicial (3,77), els polítics (3,15), els parlaments espanyol i català (4,4), el Parlament Europeu 4,57, i fins i tot els empresaris (un 40% dels joves suspèn amb menys d’un 5 de nota els empresaris). Segurament l’impacte de la crisi econòmica, amb un atur que supera el 50% en els joves i la situació de conflicte nacional, aportarien una mica de llum al relat de les dades (un 51% manifesta espontàniament preocupació per la manca d’oportunitats laborals i un 17% també pel conflicte Catalunya Espanya).

En l’**espai del control del poder, la llibertat d’expressió i elecció**, cal apuntar que aquests joves (d’entre 15 i 34 anys) entre el 40% i el 50% manifesten que, al llarg de les seves vides, han participat exercint el vot, signant peticions polítiques o socials i han participat en manifesta-

cions.

Per acabar aquest apunts, caldrà ressenyar alguns elements que –poc o molt- singularitzen la nostra pertinença al sistema de valors del liberalisme:

a) La societat catalana és una societat incardinada en el sistema de valors Europeus – i

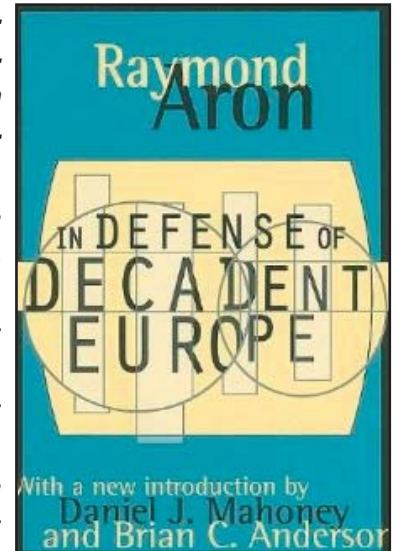
per tant el nostre és un liberalisme a la Europea-. És a dir, s’incardina en el liberalisme europeu majoritari que contempla donar un espai – mes o menys extens- a la intervenció pública a seg-

ments de la població, per l’assegurament de la salut, l’ensenyament i l’assegurança d’atur (llegiu les visions més clàssiques de A. Smith, N. Condorcet, o ja al segle XX, els corrents dels Ordoliberals i els neoliberals europeus majoritaris).

b) Està impactat per una doble situació particular, 1) una democràcia recuperada fa poc més de 40 anys, i per tant amb poca tradició crítica, i, **2) amb un fort pes del consens bastit pel gran pacte entre la socialdemocràcia i la democràcia cristiana**, que han confluït en definir un sistema assistencial –intervencionista- quantitativa i qualitativament potent. Aquest pacte ha derivat en un discurs del políticament correcte, que gairebé no permet el debat que incorpori el qüestionament en la tribuna pública de l’intervencionisme estatista.

c) Que per les diverses característiques històriques i culturals, han conferit una actitud en amples capes poblacionals molt singular que ens apropa al liberalisme més primigeni.

Així ho palesen diverses manifestacions úniques i genuïnes en la història del país. Manifestacions que només es poden entendre en una societat conformada, per una gran riquesa de la societat civil, i construïda –per obligació- amb una voluntat anti-Estatista –doncs l’Estat jugava en contra

de la societat catalana. Aquest caràcter propi es demostrarà en elements de fons, com el republicanisme federal, o l'anarquisme..., o en d'altres d'aparença més conjuntural, com Solidaritat Catalana (que obrirà pas al Noucentisme).

Com seria possible, sense una sòlida convicció de valors liberals, la celebració d'un referèndum on ha participat el 40% dels cens, no autoritzat per l'estat? Com ha estat possible, sengles manifestacions els darrers dos anys reunint més d'un milió de participants sense ni una situació de disturbis, i en actitud festiva i familiar?

Segurament molt catalans no ho saben. I a molts no els hi agradarà el nom. Perquè l'entenen com a sinònim de monstre de tres caps (i en això tenim un gran problema), però Catalunya, és liberal. Més liberal del que es pensen.

David Sempere i Sànchez, polítòleg.

Bibliografia:

- "Atlas del Liberalismo"; Cubeddu, Raimondo, 1999, Union Editorial, Madrid
- "Les formes de la vida catalana. Una visió des de l'exili", Ponsatí i Murlá, Oriol
- "Ens fan o ens fem? La transmissió de valors avui" Castiñeira, A; Pòrtic Visions, 2004, Barcelona.
- "European Social Survey de 2008-2009". Resultados de la cuarta ola de la Encuesta Social Europea. <http://www.europeansocialsurvey.org>
- "Enquesta de participació política 2011". DG de Joventut i DG de Relacions Institucionals amb el Parlament. Generalitat de Catalunya.

Cap un nou model de Societat de Benestar

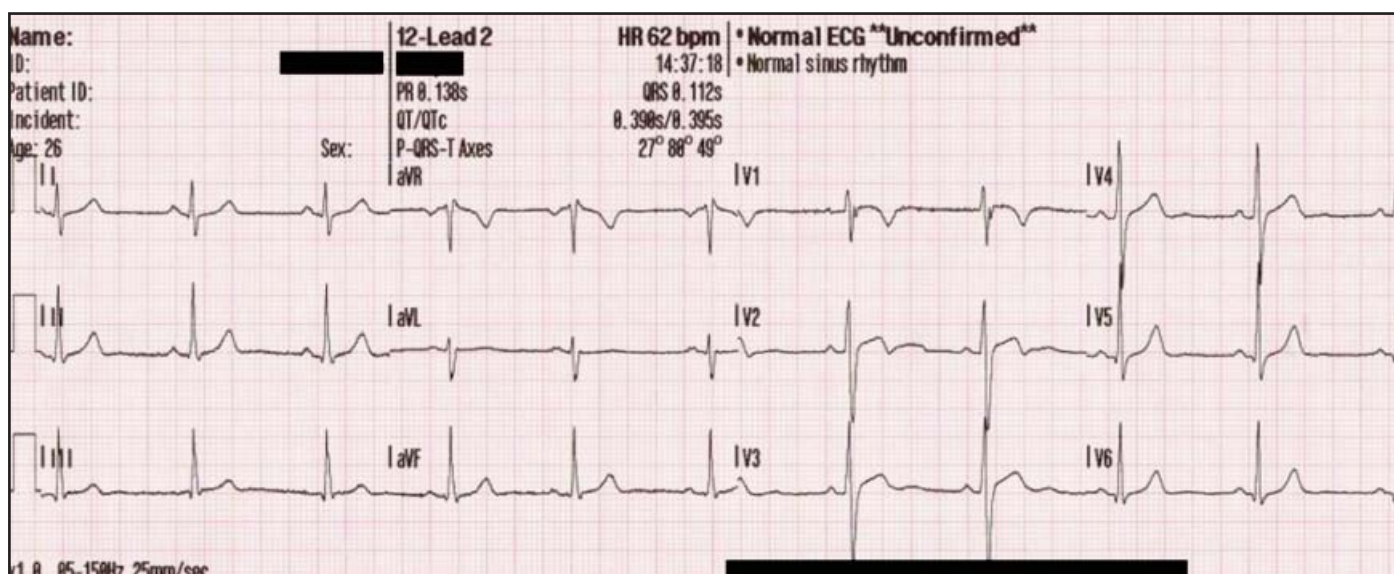
Remei Gómez

Els canvis socials i demogràfics en la societat actual ens porten a transformacions en les demandes dels sistemes públics d'atenció al ciutadà.

La població s'anirà envellint i les patologies de moltes de les malalties es transformaran d'agudes a cròniques, això obligarà a tenir protocols

mària, esdevindran amb tota seguretat una gestió privada del pacient que haurà d'estar informat i conscienciat que els diners públics són de tots i tenen un límit.

L'èxit de l'augment d'esperança de vida serà una corresponsabilitat pública/ciutadà si es vols mantenir i preservar la Societat del Benestar.

eficients per a poder continuar amb el model sanitari de la societat del benestar.

Remei Gómez, empresaria.

Catalunya és un del països amb major demanda de recursos sanitaris públics, per la qualitat dels nostres serveis i per la procedència socioeconòmica dels usuaris.

El cost elevadíssim que comportarà l'atenció a les persones, tenint en compte que l'esperança de vida va augmentant i que moltes malalties esdevindran en cròniques per l'envelliment de la societat provocant un augment en la despesa pública sanitària, s'haurà de treballar en un futur sanitari sostenible en el què el pacient haurà d'assumir una major responsabilitat en la cura i prevenció de la seva pròpia salut.

Entenent que els hàbits de vida, dieta i comportament que fins ara assumien, en gran part els professionals sanitaris, des de l'atenció pri-

Revista d'Internet i Premsa A l'entorn de Thomas Piketty i la desigualtat

Abstract de l'article

Thomas Piketty reviu Marx per al segle XXI

Daniel Shuchman* Wall Street Journal (per Noel Arbolí)

Daniel Shuchman* és un gestor de capitals. Ha treballat a Goldman Sachs i escriu al Wall Street Journal. És llicenciat en història i filosofia.

En l'article que ressenyem aquí, l'autor fa una demolidora crítica del llibre d'en Piketty. I essencialment li retreu;

- Que li agrada el capitalisme perquè assigna eficientment els recursos, però rebutja com distribueix la renda.
- Que considera una il·legitimitat moral qualsevol acumulació de riquesa,
- Que el llibre no és tant un treball d'anàlisi econòmica sinó d'una ideologia determinada.

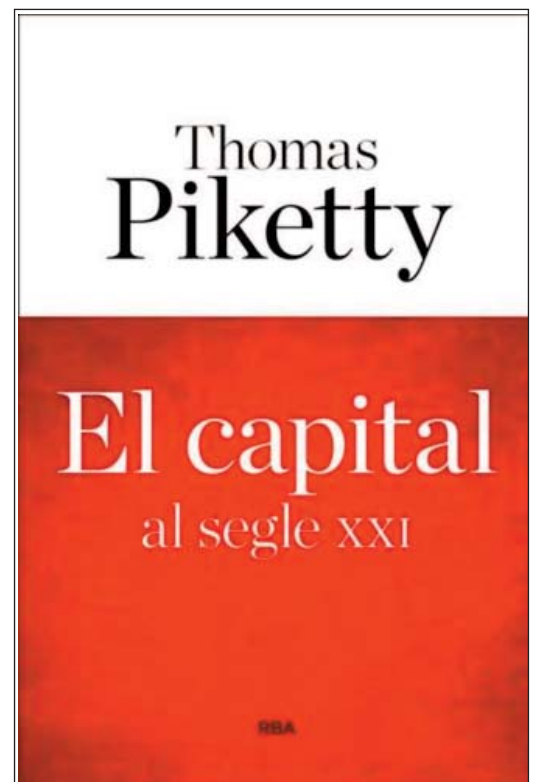
Per Piketty cal tractar com una qüestió de justícia que aquesta desigualtat sigui rectificada dins la nostra economia. La forma d'arreglar això és eliminar les rendes altes i reduir la riquesa existent amb impostos.

Crítiques de Shuchman al volum de Piketty:

Hi ha una gran recopilació de dades provant de demostrar que la desigualtat ha augmentat dràsticament en les últimes dècades i que aviat empitjorarà *“hi ha raons per a l'escepticisme donat el cas de les advertències fetes pel mateix autor i pel fet que moltes estadístiques es basen en mostres molt limitades i de dubtosa extrapolaració -la base estadística és, tanmateix, un fet de poca importància-.”*

Piketty pensa que només podem mesurar objectivament –per tant replicar- la productivitat dels treballadors de rendes baixes (treballador de la línia de muntatge o el d'un cambrer de menjar ràpid) *“Per tant, aquests treballadors tenen dret al que guanyen”*. En canvi els treballadors amb alts ingressos, són més difícils de mesurar i els seus sous són l'objectiu final de la gran mesura arbitrària: reflexen més una construcció ideològica més que no pas el mèrit.

Així, per Piketty els salaris astronòmics dels grans directius són l'origen de l'augment de la desigualtat. *“L'autor creu que cap executiu podria mai justificar el seu salari en funció del seu rendiment.”*

Ell no explica que qualsevol professional –atletes, metges o professors d'economia -que venen llibres electrònics per 21,99\$ de marge amb cost zero per còpia-, tingui dret a més ingressos perquè no vol participar en la construcció d'una jerarquia moral de la riquesa.”

Piketty creu que els empresaris són indispensables però el seu èxit està, per norma general, contaminat. Mentre que alguns tenen èxit per ser emprenedors per si mateixos, alguns tenen sort i altres ho són pel robatori descarat. Cas singular és el de les fortunes empresarials que evolucionen ràpidament cap a una concentració excessiva i perdurable del capital. Això, diu Piketty, “és una injustícia que s'auto-reforça perquè la propietat, de vegades, comença amb el robatori, i el retorn arbitrari sobre el capital pot perpetuar fàcilment el delictes inicial”.

Shuchman assenyala que el llibre de Piketty incorpora “-amb hostilitat gairebé medieval- la idea negativa que el capital financer generi beneficis.”

Piketty creu que com més rica esdevé una societat, més gent va a la recerca de la millor posició social, incrementant-se la desigualtat. D'aquí que els executius dels EUA de les grans empreses siguin la seva bèstia negra. Però tampoc li acaben d'agradar les desenes de milions de persones treballadores -un grup que qualifica de petits rendistes- ja que els seus ingressos els col·loca molt lluny de l'1%, però que -encara- tenen estalvis, comptes de jubilació i altres actius.

Preveu que aquest grup augmentarà i l'augment de la seva riquesa es transmetrà per herència, creant “una forma bastant preocupant de desigualtat.” Es lamenta del difícil que és corregir tot això perquè es tracta d'un

grup de població important.

Què proposa Piketty per acabar amb aquesta desigualtat creixent?

- Una taxa impositiva del 80 % en rendes de més de 500.000 dòlars. “Piketty no ho planteja per recaptar més diners per a l'educació o per augmentar les prestacions d'atur. En absolut, perquè el seu propòsit és, simplement, posar fi a aquest tipus d'ingressos.”
- Imposar una taxa -del 50/60%- sobre rendes inferiors a l'esmentada, com els de 200.000 dòlars.
- Instituir un impost anual a la riquesa de fins el 10% per a les grans fortunes, així com una taxa única (a pagar una sola vegada) per a nivells de riquesa més baixos.

Shuchman diu que “Piketty, alegrement, ens assegura que res d'això reduiria el creixement econòmic, la productivitat, l'emprenedoria o la innovació.”

Shuchman finalitza el seu article amb un paràgraf àcid; “No hi ha dubte que la pobresa, la desocupació i la desigualtat d'oportunitats són els principals reptes per a les societats capitalistes, i els diversos graus de la sort, el treball dur, la mandra i el mèrit són inherents a la humanitat. Piketty no és el primer visionari utòpic. Cita, per exemple, l'experiment soviètic que va permetre als homes

trencar les seves cadenes i el jou de la riquesa acumulada. Els resultats de l'experiment només van portar que desastres i misèria, perquè les societats necessiten mercats i propietat privada si volem tenir una economia que funcioni. Piketty diu que les seves solucions ofereixen una resposta menys violenta i més eficient per a l'etern problema del capital privat i del benefici. En lloc d'Austen i Balzac, el professor hauria de llegir Rebel·lió a la Granja i Darkness at Noon."

Article, en anglès, al The Wall street Journal (WSJ):

Thomas Piketty Revives Marx for the 21st Century.

Wall Street Journal, April 21, 2014

<http://online.wsj.com/news/articles/SB10001424052702303825604579515452952131592>

*[Daniel Shuchman](#) és gestor de capitals. Graduat per la Universitat Pennsylvania, on va estudiar història i filosofia. Treballa a MSD Capital LP, l'oficina d'inversió personal de Michael Dell (de Dell Computers). Va treballar a Goldman Sachs & Co, i a Gotham Partners. Després de la seva graduació va treballar a l'Institut Manhattan, una organització de política pública sense ànim de lucre. Publica a The Wall Street Journal (WSJ), la revista Reason, a The Harvard Journal of Law and Public Policy i a Survival (d'estratègia internacional).

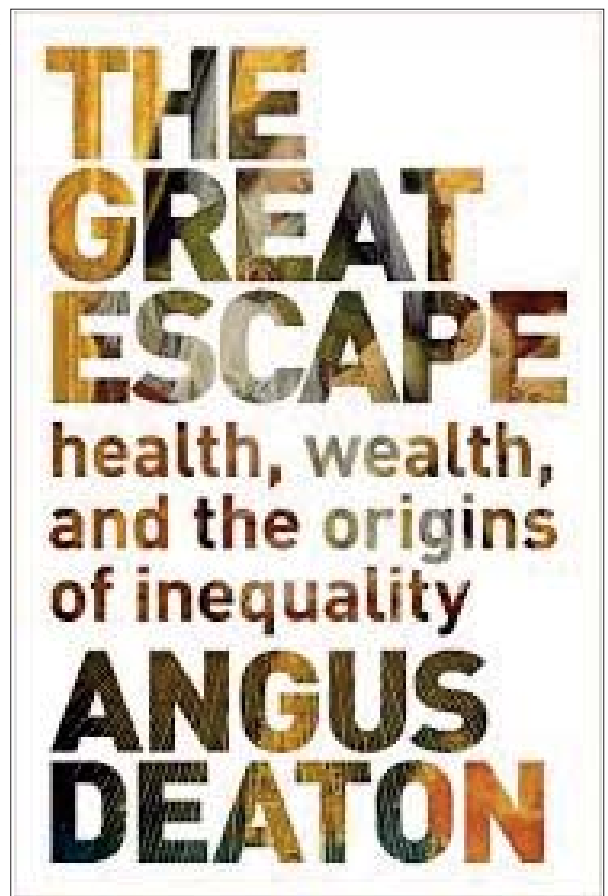
Abstract de l'article**On és el problema de la desigualtat?****Kenneth Rogoff*, The Project Syndicate (per D. Xoriguer).**

Kenneth Rogoff, és professor d'econòmiques i polítiques públiques a Harvard, i va ser economista en cap del FMI entre 2001 A 2003.

En el seu article "*On és el problema de la desigualtat?*" Rogoff fa una crítica del treball de Piketty, acceptant però la necessitat d'algunes correccions a certs elements de la desigualtat.

En primer lloc, l'autor ens assenjala que fa poc ressenyà el llibre de Angus Deaton "*The Great Escape*" on aquell autor demostrava que el món mai havia estat tant igualitari, mentre que llegit el llibre de Piketty un té la impressió, que aquest món que vivim avui "*mai va ser tant desigual des dels temps de rei i dels comtes lladres*".

El llibre de Deaton assenyalava que durant les darreres dècades milers de milions de persones de països en desenvolupament (particularment a Àsia) van aconseguir sortir dels nivells de pobresa. Així, el mateix mecanisme que va fer augmentar la desigualtat en els països rics, va anivellar el nivell de joc per a milers de milions de persones a escala global. Per posar un exemple: per a un indi, igual que a un nord-americà o un francès, els últims 30 anys han estat dels millors de la història pel que fa a la millora de les condicions de vida dels pobres.

"El brillant llibre de Piketty estudia detalladament la desigualtat interna dels països, especialment als països rics" ens diu Rogoff.

El problema, o allò conflictiu, és que segons Rogoff aquesta classe mitjana, que és vista així en els seus països, en el panorama i context global, són classe mitjana alta, i fins i tot classes riques.

Rogoff no desvirtua el treball tècnic de Piketty. I troba que "*els seus resultats són convincents*", especialment en vista que altres autors han arribat a conclusions similars fent servir mètodes totalment diferents. Per exemple, Brent Neiman i Loukas Karabarbounis, de la Universitat de Chicago. Però adverteix "*Però Piketty i Saez no ofereixen un model, tampoc en aquest últim llibre. I la falta d'un model, combinada amb la seva èmfasi en països de classe mitjana alta, és molt important a l'hora de formular polítiques*".

Per tant, Rogoff es pregunta si els seguidors de Piketty serien tan partidaris d'introduir un impost progressiu a la riquesa si l'objectiu fos corregir les immenses disparitats entre els països més rics i

els més pobres, en lloc de les diferències que hi ha entre aquella gent que en termes mundials està bé i els ultra milionaris?

Piketty, diu Rogoff, sosté que el capitalisme és injust. Però també ho van ser altres moments. No ho va ser el colonialisme també? I la idea d'instituir un impost global a la riquesa seria improbable i suposaria greus problemes d'aplicabilitat.

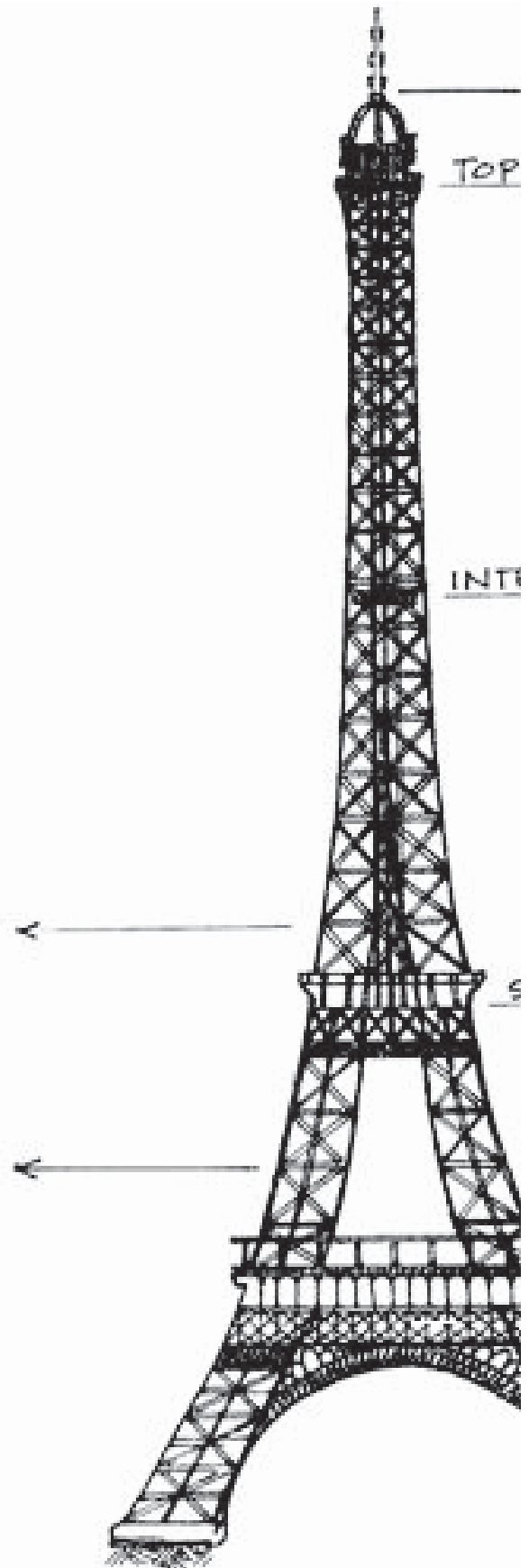
Rogoff creu que hi ha formes molt millors de fer front a la desigualtat en els països rics i al mateix temps fomentar un creixement a llarg termini en la demanda de productes: cita un impost al consum amb taxa relativament uniforme (i un alt mínim no imposable, perquè sigui progressiu). Un impost progressiu al consum seria relativament eficient i no distorsionaria les decisions d'estalvi tant com els actuals impostos als guanys.

A més de l'impost global a la riquesa, Piketty recomana per als Estats Units un impost als guanys amb una taxa marginal del 80%. Rogoff diu que és partidari que als EUA hi hagi un sistema impositiu més progressiu (particularment respecte del 0,1% més ric de la població), però no entén que Piketty doni per fet que una taxa del 80% no causaria distorsions significatives, sobretot tenint en compte que aquest supòsit és contradiu amb el treball dels premis Nobel Thomas Sargent i Edward Prescott.

A més d'un impost progressiu al consum, hi ha moltes polítiques pràctiques que es poden adoptar per reduir la desigualtat:

- Jeffery Frankel, de la Universitat de Harvard, va suggerir pels EUA l'eliminació dels impostos als salaris per als treballadors de baixos ingressos;
- Una reducció de les exempcions per a treballadors d'alts ingressos i augmentar els impostos a l'herència;
- Frankel també assenyala que la universalització de l'educació preescolar col·laboraria amb el creixement a llarg termini;
- Rogoff afegeix insistir més en l'educació continua dels adults, potser per mitjà de cursos a Internet;
- També, diu, es poden cobrar impostos a les emissions de diòxid de carboni, que ajudarien a mitigar l'escalfament global i serien una important font de recaptació.

Rogoff en conclou que si acceptem la premissa de Piketty, que la desigualtat és més important que el creixement, oblidem que els ciutadans de molts països en desenvolupament depenen del creixement dels països rics per escapar de la pobresa. El primer problema del segle XXI segueix sent ajudar els extremadament pobres d'Àfrica i d'altres llocs del món.

L'autor diu "Des d'ara sí que el 0,1% d'èlit hauria de pagar molt més en impostos, però no oblidem que pel que fa a reduir la desigualtat global, el sistema capitalista porta tres dècades d'avenços impressionants."

Article. En anglès i castellà
www.theprojectsyndicate.org

<http://www.project-syndicate.org/commentary/kenneth-rogooff-says-that-thomas-piketty-is-right-about-rich-countries--but-wrong-about-the-world>

"**The Great Escape: Health, Wealth, and the Origins of Inequality**"; Angus Deaton. Princeton University Press. eBook | ISBN: 9781400847969 |

[Kenneth Rogoff](#), és professor d'Economia i Política Pública a la Universitat de Harvard i és guanyador del Premi Deutsche Bank 2011 en Economia Financera. Va ser l'economista en cap del Fons Monetari Internacional de 2001 a 2003. El seu llibre més recent, en coautoria amb Carmen M. Reinhart, és *This Time is Different: Eight Centuries of Financial Folly* ("Aquesta vegada és diferent: vuit segles de bogeria financera"). Ha rebut nombrosos premis acadèmics.

**F R E E D O M
T O M A R R Y**

Els tres errors clau de Thomas Piketty

Juan Ramón Rallo * (traducció per Artur nadal @arturnadal)

L'economista francès Thomas Piketty fou el científic social revelació de 2014. El seu aclamat tractat "El capital al segle XXI" s'ha convertit en una obra de referència per a les esquerres i les dretes, fins al punt d'esdevenir un llibre dirigit a ser comprat, però no pas a ser llegit.

I encara menys a ser llegit críticament. Només així s'entén que els incondicionals seguidors de Piketty es limitin a extractar titulars de les seves entrevistes i no del seu llibre, o que els crítics entrevistadors de Piketty tot just li estenen una catifa vermella que defuig tots els problemes bàsics de la seva obra. Però aquests problemes existeixen i haurien de resultar evidents per a aquells que analitzen la seva obra amb una mínima cura.

Primer problema: **el marc teòric del llibre no és l'adequat**. Segons Piketty, els rics esdevenen cada cop més rics perquè els capitalistes poden obtenir automàticament una taxa de retorn sobre el seu capital que supera la taxa de creixement del conjunt de l'economia: cada vegada, doncs, es van quedant amb una part creixent del pastís. La realitat, tanmateix, és que la meua riquesa actual no depèn en essència del passat, sinó del futur: jo no sóc ric per com de bé invertís el meu pare, sinó per com i quan sigui capaç de continuar invertint jo mateix les propietats que el meu pare em deixà en herència.

Per contra d'allò que senyala Piketty, cap actiu, real o financer, té una rendibilitat automàtica o garantida (ni tan sols en el deute públic). Ser ric avui no és garantia de seguir sent-ho en un futur, i encara menys, de ser molt més ric en el futur que en el present: de fet, la major part dels super-rics de 1987 han **perdut** des de llavors més del 50% del seu patrimoni. Quant més capital es té no es posseeix més capacitat de rendibilitzar-lo, sinó que se'n té molta menys: la capacitat d'invertir-lo bé, per a estalviar-se errades i per a trobar lucratives oportunitats d'inversió que ningú més ha pogut localitzar, va veient-se cada cop més mermada quants més fons et veus obligat a gestionar.

Segon problema: l'anàlisi històric del llibre és equivocat. Segons Piketty, el que hauríem d'estar veient a Occident és un augment extrem de la desigualtat, provocada per la creixent concentració de capital. Però l'evidència empírica que aporta Piketty en el seu llibre és just la contrària (deixo de costat les múltiples crítiques que ha rebut Piketty per haver **trucat** les seves dades amb l'objectiu de fer-les encaixar en la seva tesi).

Primer, la major part de la desigualtat que s'ha observat a Occident durant les tres darreres dècades no ha procedit de les rendes del capital, sinó de les **rendes salarials** (en particular, ha estat ocasionada per l'aparició de *supersalaris* entre el personal més altament qualificat de les nostres economies).

Segon, la desigualtat en la propietat del capital es troba a tots els efectes en mínims pràcticament històrics: àdhuc segons les dades que aporta Piketty, la desigualtat del capital és avui dia inferior a la que hi ha hagut en qualsevol altre període de la nostra història abans de 1970.

Tercer, aquesta reducció històrica en la desigualtat sobre el capital deriva, segons reconeix Piketty, d'un dels fets més rellevants del segle XX: el sorgiment d'una **classe mitjana patrimonialista** (pro-

pietària de la seva pròpia vivenda). I quart, Piketty no inclou el còmput de capital l'altre gran inversió que emprenen les classes mitjanes: la inversió en educació (capital humà): Si ho fes, la desigualtat en la propietat del capital encara seria més rellevant.

Tercer problema: les propostes polítiques del llibre són errònies. Segons Piketty, la desigualtat s'ha de combatre penalitzant als rics amb impostos molt més alts: en particular, tributs del 80-90% per a les rendes més altes i tipus impositius de fins el 10% sobre el patrimoni. Però la forma de contribuir a que cada vegada més gent visqui millor no és perseguir la generació de riquesa, sinó fent possible que tot el món accedeixi a ella. Si els darrers 40 anys poden caracteritzar-se com el període més igualitari en la distribució del capital de tota la història de la humanitat, no és perquè els rics s'hagin arruïnat, sinó perquè les classes mitjanes han començat a acumular un cert patrimoni.

La clau per a avançar cap a una societat amb menors disparitats en el capital és permetre que els ciutadans accedeixin al capital: al capital real, al capital financer o al capital humà. Fins i tot aquells Estats intervencionistes que més èxit han tingut a l'hora de reduir la desigualtat —els Estats nòrdics— no es **caracteritzen** per una agressiva i progressiva fiscalitat

sobre els rics, sinó per promoure l'accés universal a un capital humà de qualitat. Conseqüentment, ni tan sols dins d'una retòrica estatista les polítiques proposades per Piketty semblen tenir cap justificació, com de fet li acaben de **recordar** els seus propis correligionaris del seu país.

En conclusió, Piketty s'equivoca en el seu model teòric, en la seva anàlisi històrica i en les seves propostes polítiques. Res de tot això evitarà que se segueixi enarborant com un invencible referent intel·lectual en cadascun d'aquests tres camps: en especial, per part d'aquells que ni tan sols s'han dignat a llegir-lo amb una ment oberta a la crítica.

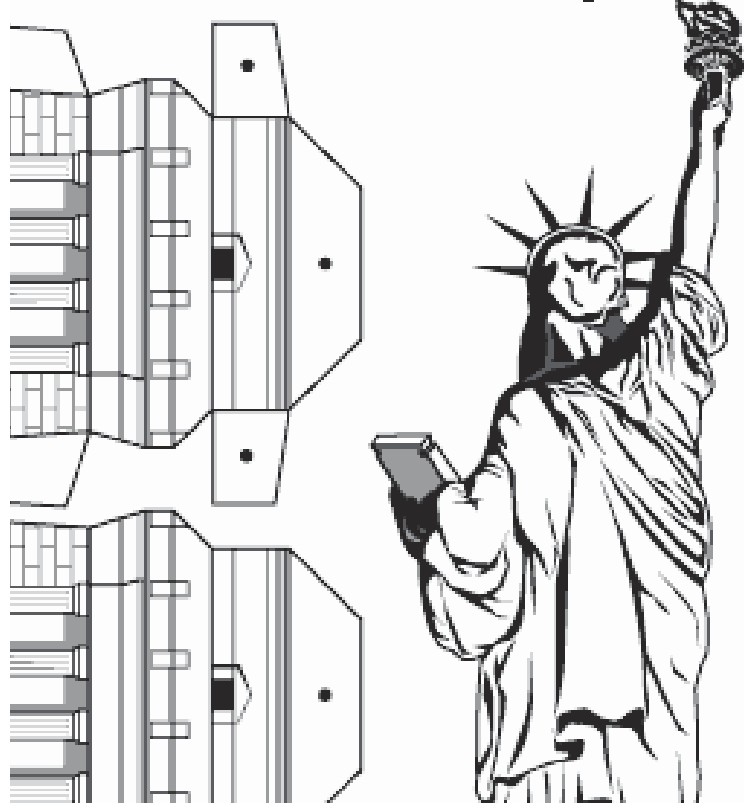
Article original a

<http://juanramonrallo.com/2015/01/los-tres-errores-clave-de-thomas-piketty/>

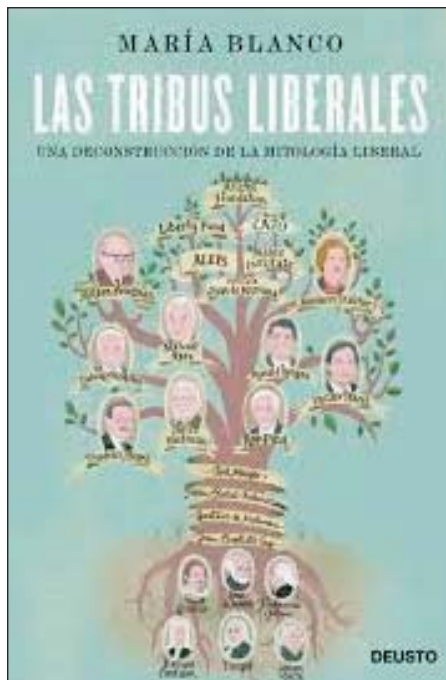
Agraïm el permís de l'autor per a reproduir aquest article.

* **Juan Ramón Rallo** és economista. Llicenciat en Dret i en economia per la Universitat de València, màster i doctor en economia per la Universitat Rei Joan Carles de Madrid. Actualment és professor i codirector del Màster en Economia de diverses escoles de negocis. Es reivindica seguidor de l'escola Austríaca i es fundador i Director de l'Institut Juan de Mariana. Ha publicat diversos llibres de divulgació econòmica i ha rebut diversos premis.

Statue of Liberty

Comentari de Llibres

“Las tribus liberales. Una deconstrucción de la mitología liberal”

María Blanco
Ed. Deusto

María Blanco és doctora en Ciències Econòmiques i Empresarials per la Universitat Complutense de Madrid i professora d'Història de les Doctrines Econòmiques i Història Econòmica a la Universitat CEU-San Pablo. Compagina la docència col·laborant en diversos mitjans de comunicació en la divulgació de les idees liberals.

Tal com diu ella, un dels objectius per a escriure aquest llibre era el d'oferir una visió panoràmica com més completa possible de qui són els liberals, dels diferents cercles i tendències. Això no li ha estat fàcil perquè cada dia sorgeixen nous grups liberals i alhora, el concepte “liberal” és canviant i percebut de forma diferent segons països i persones. No es pot fer una tri-

pologia tancada. Tanmateix, per a molta gent el concepte liberal és una forma de vida, despreocupats en l'etiquetatge dels seus principis i el més important, el futur del liberalisme és més obert que mai.

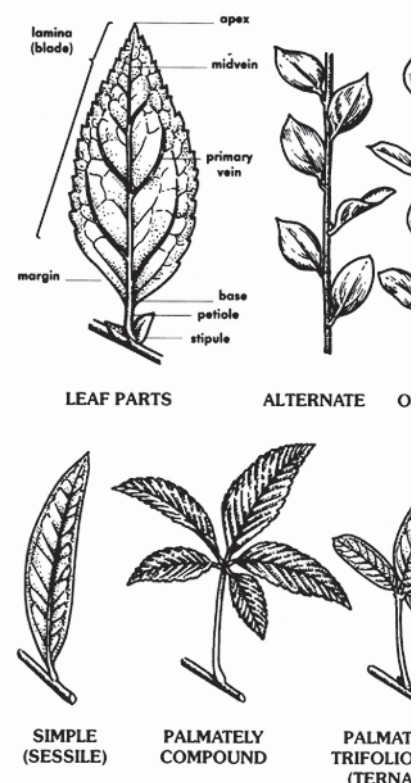
María Blanco estructura el llibre en quatre grans temàtiques: el liberalisme en el temple d'Atenea (la Universitat), en el temple d'Eris (la política), el liberalisme més enllà de l'Olimp (la gent del carrer) i el liberalisme a Hades (els dimonis liberals). En el primer estadi, l'autora presenta les raons per les quals el liberalisme ha estat condemnat a l'ostracisme en les universitats i en tots els departaments d'economia de les universitats europees. En el temple d'Eris fa una diagnosi de les idees liberals en la partitocràcia espanyola i la impossibilitat de l'existència d'un partit liberal, ara per ara, a Espanya. En el retrat sociològic i la percepció del liberalisme en el carrer, María Blanco perfila amb pulcritud alguns dilemes i preocupacions de la societat espanyola, així com la visió liberal, tals com seguretat i llibertat, feminisme, l'ordre espontani en el liberalisme o la necessitat d'una ètica liberal en la pràctica quotidiana. Finalment, en l'infern liberal, la professora Blanco, amb bisturí quirúrgic, extreu els principals mites i fal·làcies liberals: la comunicació de les idees liberals, la solidaritat, la “defensa dels rics”, el medi ambient o la globalització.

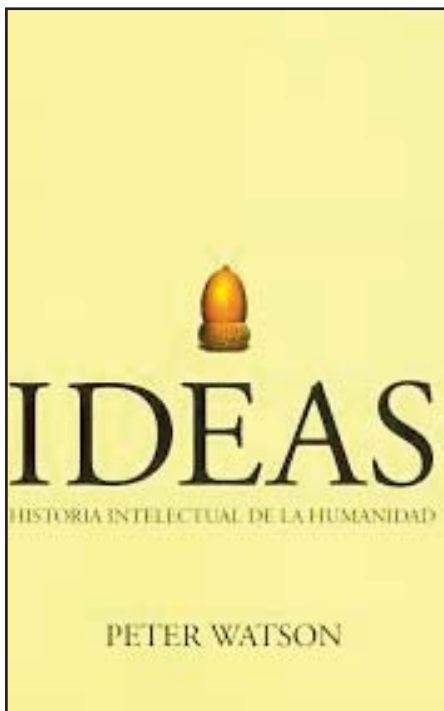
Citant a Walter Castro, l'autora dóna una definició excepcional

del què és ser liberal: “Un liberal es aquel que rechaza los privilegios cuando el 99 por ciento de la gente los acepta y queda como el tonto del grupo. Ser liberal va más allá de la defensa del libre mercado. Implica, además, la búsqueda de la excelencia, de la virtud, del comportamiento supererogatorio, ese que caracteriza a quienes hacen el bien por el bien sin más y que se plasma en el ejemplo”.

Un llibre imprescindible per a entendre el liberalisme i per a apartar-nos de la quotidiana temptació de classificar i tipificar tendències i visions dins del liberalisme. Una defensa de la llibertat en sí mateixa, fugint de la llibertat pragmàtica i utilitarista.

Artur Nadal
Twitter: @arturnadal

“IDEAS, Una Historia Intelectual de la Humanidad”

Peter Watson,
Editorial Crítica,
2005, Barcelona

Aquest és un llibre apassionant. I com totes les passions que es preuen de ser-ne, tenen moments d'autèntica puixança –de llegir i llegir i llegir!- ..., i moments de necessària parada i reflexió. Moments per gaudir-ne i aturar-se, per submergir els dits entre els fulls– que en aquest cas són 1.400- i mirar finestra enllà... Moments per perdre's en qualsevol dels pensaments, reflexions, i fets recollits en unes línies recollides amb autèntica fruïció vital.

Un desafiament com el que l'autor ens presenta, assoleix en aquesta obra una gran nota pel seu nivell d'accessibilitat. Professor associat a Cambridge i historiador de l'art, de la música i periodista a les pàgines de grans capçaleres (The Times, New York Times, ..), Peter Watson és un d'aquells

“homenots” que han fet de la lectura i de la investigació multidisciplinària un univers a l'abast del públic en general. Aquest llibre ens presenta la seva versió del que seria un recorregut per les històries de les idees d'aquest món en que avui transitem; una història intel·lectual del nostre món, que resulta com a poc, desafiant.

No cal que assenyalem els límits de tanta agosarada empresa, però si deixeu-me citar com a elogi que John Gray - Professor de la London School of Economics (LSE), expert en liberalisme i en l'obra de F.Hayek i brillant autor post-liberal(?) -l'ha qualificada senzillament com a “obra mestra de la historiografia”.

L'obra comença explicant-nos com la primera idea de la humanitat no fou altra que la construcció d'un petit mur de pedres per a redossar els primers humans de la força del vent... A partir d'aquí quedareu captivats pel torrent irrefrenat per les idees, que els nostres ancestres, i cultures precedents a la nostra en llurs -ments i societats- han anat desenvolupant al llarg de la nostra existència.

Comentari a part mereix la inclusió de narració d'elements i conceptes històrics i culturals que no pertanyen -o no directament- al tronc de la nostra arrel occidental, però que com veurem ens obriran la perspectiva a una compressió més potent d'on beuen les diverses vies i corrents culturals del món (el budisme, les ciències coràniques, el sànscrit,...).

Els tres grans vectors, que se-

gons ell, han estat els tres eixos-idea que han mogut el devenir del món, i en els quals l'autor fonamenta l'obra són: 1. La idea de l'anima, 2. El concepte i el lloc geogràfic d'Europa, i 3. L'experiment, com a motor de canvi.

No us perdeu les línies dedicades al liberalisme primigeni... i les dedicades al naixement dels Estats Units d'Amèrica. Llegir sí que dóna idea de la història!

Venceslau Sánchez

Je suis
CHARLIE

#JeSuisJuif

